

Camille Noe Pagán

JULIA & IK

1

ER IS MAAR ÉÉN MANIER om je spijsvertering te stimuleren: bewegen! Dat besef ik tijdens het redigeren van een artikel over hoe cayennepeper, kaneelextract en enorme hoeveelheden koffie ervoor kunnen zorgen dat je lichaam meer calorieën verbrandt (maar waarschijnlijk niet). Ik overweeg net hoe ik mijn baas beleefd kan uitleggen dat het verhaal bagger is en niet geschikt voor publicatie, als de telefoon gaat.

Zucht. Ik erger me groen en geel aan de telefoon. Maar aangezien ik me ook groen en geel erger aan het artikel, neem ik op.

‘Spreek ik met Marissa Rogers, de wereldberoemde afslankspecialist?’

‘Hallo, Juul,’ zeg ik, opgelucht dat het mijn beste vriendin is en niet een of andere vertegenwoordiger die me het nieuwste vetverslindende wondermiddel wil aansmeren. ‘Je gelooft nooit aan welke onzin ik nu weer werk.’

‘Laat me raden. Aan een veganistisch recept voor kartonnen koekjes?’

‘Je klinkt alsof je het nog zou lusten ook,’ zeg ik lachend, omdat ik weet dat Julia altijd op zoek is naar manieren om haar superslanke figuur te behouden.

‘Maar je bent warm. Raad nog eens.’

‘Eh... honderdtweënveertig manieren om de laatste vijf pond kwijt te raken?’

‘Nog warmer, maar helaas,’ zeg ik tegen haar. ‘Opkickers voor de spijsvertering.’

Julia briest verontwaardigd. ‘Mijn god, alwéér?’

‘Ik weet het. We hebben er dit jaar nog maar honderd keer een artikel over geplaatst,’ zeg ik, en dan zit ik er niet eens zo heel ver naast. Zoals zo veel gezondheidsbladen herhaalt *Curve* in wezen steeds dezelfde tien artikelen. In elk artikel wordt wat geknipt en geplakt zodat het niet al te veel op het vorige lijkt. Artikelen over het bevorderen van de spijsvertering komen in de buurt van onze vaakst herhaalde onderwerpen: het zijn er meer dan artikelen over de dikke darm (explosief maar effectief) maar minder dan die over de afslankgeheimen van beroemdheden (dieet en beweging, wat Hollywoodiaans is voor amfetamine en anorexia).

Rechtsonder op mijn computerscherm zie ik dat ik een e-mail gekregen heb. Zodra ik hem wegklik, verschijnt er een andere, en dan nog een. ‘Juuul, ik moet aan het werk, wil ik vanavond op tijd komen,’ zeg ik tegen Julia. ‘Het gaat toch wel door, hè?’

‘Natuurlijk,’ zegt ze. ‘Daar belde ik voor. Ik heb er ontzettend veel zin in. Maar zou je ook om half zes kunnen? Ik loop een beetje achter.’ Met haar liefste stemmetje vervolgt ze: ‘Ik moet nog iets ophalen.’

‘Geen cadeautjes!’ zeg ik berispemd. ‘Vanavond trakteer ik jou. Tenslotte heb jij promotie gemaakt.’ Ik herinner haar aan haar recente bevordering tot senior pr-medewerker bij het New York City Ballet.

‘Het is geen cadeautje, dombo.’

‘Julia.’

‘Marissa,’ zegt ze op spottende toon. Ik kan haar bijna door de telefoon heen zien glimlachen. ‘Ik zie je daar. Kom niet te laat.’

Twee uur en een half glas cabernet later zit ik in het restaurant bij het raam en probeer ik me niet te ergeren. Als ik op iemand

anders had gewacht, was ik een kwartier eerder al weggegaan: ik kan slecht tegen laatkomers omdat ik ben opgevoed door een moeder die voortdurend op haar schema achterloopt. Maar nu kan ik alleen mezelf de schuld geven, want ik weet maar al te goed dat de kans dat Julia nog komt opdagen net zo groot is als dat er ijsberen in de Hudson zwemmen.

Ik neem nog een slok wijn en prik wat in het stuk kaas dat de ober me heeft gegeven om te proeven (niet beseffend dat een minuscule portie met negen gram vet niet eens in de búúrt van mijn mond zal komen). Achter het raam klinkt het geroezemoes van de straat. Ik houd van Gramercy, een wijk met laaghangende magnolia's en voorname maar vervallen huizen van bruinrode zandsteen. Het is nog een beetje licht buiten en zoals zo vaak in september is het nog warm genoeg om mensen in korte broek en op sandalen te zien rondslechteren. In de verte ontwaar ik een bekende brunette die met grote passen Irving Place af loopt en even voel ik een steek van afgunst, omdat ik nooit zoals Julia van top tot teen zal worden opgenomen door andere voetgangers. Niet dat zij een Victoria Secrets-type is, want in een stad vol modellen zou dat nauwelijks opvallen. Maar haar hartvormige gezicht en grote grijze ogen trekken de aandacht en haar zelfverzekerde houding nodigt uit tot staren. Als we samen uit zijn, vragen mensen vaak waar ze vandaan komt. En altijd geeft ze met een uitgestreken gezicht en in haar beste mid-westelijke accent een ander antwoord – Honduras. Oekraïne. Syrië – en ligt ze vervolgens dubbel van het lachen.

Als Julia komt, zie ik het enorme boeket witte pioenrozen in haar hand dat ongetwijfeld voor mij bestemd is. Het is geen pioenrozenseizoen en de bloemen moeten een fortuin hebben gekost, maar waarschijnlijk heeft ze niet eens naar de prijs gevraagd voordat ze haar creditcard aan de bloemist gaf. Ik vertelde haar ooit dat ik me schuldig voelde omdat ze altijd iets

voor me meebracht. 'Ik uit mijn liefde door cadeaus te geven, jij doet dat door tijd en aandacht aan iemand te besteden,' had ze simpelweg gezegd, en dus maakte ik uiteindelijk geen bezwaar meer als ze weer eens met een tas vol koffie uit San Juan kwam aanzetten, of met een glazen beeldje dat ze op een rommelmarkt had gevonden of, zoals vandaag, met een bos bloemen. Julia loopt in recordtijd de straat door; ze weet ongetwijfeld dat ik op haar zit te wachten. Wanneer ze de hoek van de straat bereikt en me ziet zitten, begint ze te stralen. Ik hef mijn wijnglas naar haar. Ze zwaait, maakt een sprongetje en steekt dan de straat over.

Voordat ik mijn glas weer heb neergezet, wordt ze geschept door een taxi.

Het ongeluk gebeurt zo snel dat ik nauwelijks de flits van geel metaal registreer die Julia schept en haar via de motorkap op de stoep werpt.

Ik schreeuw niet. Eigenlijk doe ik helemaal niets totdat ik merk dat mijn broek nat is; ik heb er wijn overheen gemorst. Ik spring op, ren de deur uit en baan me een weg door het groepje omstanders dat zich rondom haar heeft verzameld. Iedereen praat door elkaar en ik vang angstaanjagende flarden van gesprekken op: 'Dat ziet er bloederig uit', 'Schedelbasisfractuur', 'Natasha Richardson', 'Dood'.

Ik verman me en bereid me voor op een gruwelijk tafereel, in een poging de schok te verdringen. Maar als ik bij Julia aankom, is ze niet alleen bij bewustzijn, ze probeert ook al overeind te komen. Haar haren hangen voor haar gezicht en er zit bloed op haar rechterknie die door een gat in haar kous steekt. Verder maakt ze geen verwardere indruk dan wanneer ze alleen maar zou zijn gestruikeld.

Ze kijkt naar me op en werpt een blik op de witte bloemblaadjes die om haar heen op de grond liggen. 'Je bloemen.'

‘Julia, gaat het?’ Mijn mond is droog en ik proef iets metaalachtigs op mijn tong. ‘Maak je niet druk om die bloemen. Kom eerst maar eens gauw van de straat af.’

Een oudere vrouw met een zwaar New Yorks accent zwaait met haar vinger naar Julia. ‘Jongedame, je bent op je hoofd gevallen, en niet zo’n klein beetje ook. Je kunt beter eerst naar het ziekenhuis gaan.’

‘Ik heb het alarmnummer gebeld,’ brengt de taxichauffeur te berde. Zijn oogleden zijn rood en ik besef dat hij heeft gehuild.

‘Niet naar het ziekenhuis,’ zegt Julia terwijl ze langzaam opstaat. ‘Het gaat alweer.’ Ze wijst krachteloos naar de taxichauffeur. ‘Je had me wel dood kunnen rijden.’

Kennelijk zie ik er bezorgd uit, want Julia zegt: ‘Het gaat echt alweer, hoor. Ik sta alleen een beetje wankel op mijn benen.’

‘Natuurlijk. Ga maar even zitten.’ Ik gris haar leren tasje van de straat. ‘Ik noteer de gegevens van de chauffeur wel voor je.’

‘Dank je,’ zegt ze, en ze laat zich door een bankierstype die duidelijk onder de indruk is van haar verschijning naar een bankje voor het restaurant begeleiden.

‘Die vrouw had gelijk, Juul. Je moet jezelf laten nakijken in het ziekenhuis,’ roep ik naar haar terwijl ik met hevig bevende handen in mijn tas naar pen en papier zoek. Ik kan niet ophouden met trillen, zo geschrokken ben ik dat mijn beste vriendin zojuist bijna is doodgereden. ‘Je wilt er morgen op dansles niet achter komen dat je iets hebt gebroken.’

De menigte dunt snel uit en ik wacht op het trottoir terwijl de chauffeur zijn identiteitskaart en vergunning pakt. Nadat ik de gegevens die ik heb neergekrabbeld drie keer heb gecheckt, loop ik terug naar het restaurant.

Ik zie onmiddellijk dat er iets mis is. Julia hangt voorover op de bank, met haar handen tegen haar oren gedrukt. ‘Ik heb hoofdpijn,’ zegt ze. Ze wiebelt een beetje als ze naar me probeert

op te kijken, en ik zie dat er een klein straaltje bloed onder haar rechterneusgat loopt. Ze kermt. 'Ik geloof dat ik moet overgeven.'

Ongewild deins ik terug; ik kan slecht tegen de geur en aanblik van braaksel. Maar in plaats van over te geven, zakt Julia in elkaar voordat de bankier haar kan vastgrijpen.

'Komt er een ambulance?' kan ze nog net uitbrengen. Dan raakt ze buiten westen.

2

OP MIJN VEERTIENDE kreeg ik mijn moeder zover dat ik naar de middelbare school voor uitmuntende leerlingen in Ann Arbor mocht. De middenschool waar ik op had gezeten was een ramp geweest en ik wilde graag een nieuwe start maken. Ik was uitgekeken op de paar losse vrienden die ik had, en dat gold eens te meer voor de pestkoppen die me constant lastigvielen. Bovendien had ik gehoord dat de middelbare school in onze woonplaats Ypsilanti tot de slechtste van de staat behoorde. Toen ik dat aan mijn moeder vertelde, pakte ze meteen de pen uit mijn hand om het inschrijfformulier, dat ik al had ingevuld, te ondertekenen.

Maar zodra de dubbele klapdeuren van Kennedy High achter me dichtvielen, had ik spijt van mijn keuze. De leerlingen in de hal leken zo weggelopen uit *Beverly Hills, 90210*. De meiden waren verleidelijk opgemaakt en droegen kanten blouses en stretchbroeken; kleding die als ik me die al kon veroorloven, me niet zouden staan, want ik ben klein en niet echt slank. En anders dan de jongens bij mij in de buurt, die dachten dat bonte T-shirts en spijkerbroeken met het kruis tot op de knieën hip waren, wemelde het op Kennedy High van de footballtypes in pastelkleurige polotruien en spijkerbroeken die zowaar pasten. Allesbehalve mijn types.

Dat gevoel werd alleen nog maar versterkt toen ik in de kantine door iedereen werd genegeerd. Ik probeerde een paar keer een glimlach en een opgewekt 'hoi!', maar zelfs een sneue brug-

klasser die naast me stond met een te strakke broek en een afrokapsel, staarde alleen maar terug.

Tegen lunchtijd wist ik zeker dat ik de verkeerde school had uitgekozen. Ik probeerde een uitnodigend gezicht op te zetten toen ik mijn blauwe dienblad pakte en met de rij voor het lunchbuffet mee schuifelde, maar toen ik de volle kantine in liep en besepte dat ik in mijn eentje moest eten, moest ik vechten tegen mijn tranen.

Totdat ik iemand hoorde roepen: ‘Kom maar bij ons zitten!’

Het was Julia, die me naar haar tafel wenkte. Ik was zo verbaasd dat ik over mijn schouder keek om te zien of ze het misschien tegen iemand anders had. ‘Nee, grapjas, ik bedoel jou,’ zei ze lachend, en ze gebaarde me naast haar te komen zitten. ‘Marissa, zo heet je toch? Ik zag je in de biologieles.’ Ik keek haar uitdrukkingloos aan. Julia was me wel opgevallen te midden van haar hofhouding van perfect gekapte Jennifers en Jills, maar ik kon me niet voorstellen dat ze mijn kant op had gekeken.

Ze vervolgde: ‘Ik zei net tegen Jen hier,’ – de blondine naast haar, nam ik aan – ‘dat je zulk fantastisch haar hebt! Wat doe je ermee?’

Ik glimlachte verlegen maar voelde me gevleid. Ik wist al op de basisschool dat ik er behoorlijk doorsnee uitzie. Het enige opvallende aan mij is mijn haar: dik, golvend en kastanjeroodbruin. Mijn haar is het mooiste aan mij en ik ben er best trots op.

‘O. Nou, dank je,’ zei ik tegen haar. ‘Ik gebruik niks speciaals. Alleen Aussi-shampoo en een beetje Aqua Net-haarlak. Meer niet.’

‘Het ziet er geweldig uit. Ik ben jaloers!’ zei ze. Dat Julia, die op haar veertiende al erg knap was, jaloers op mij zou zijn, was natuurlijk te gek voor woorden, maar dat hield ik wijselijk voor

me. Ze sloeg een arm om me heen. ‘Kom bij ons zitten, dan stel ik je aan iedereen voor. Ik weet zeker dat ze je allemaal leuk vinden.’

Zoals ik al vermoedde, vonden de Jennifers me helemaal niet leuk. Maar Julia tot mijn verbazing wel. ‘Je bent echt grappig,’ grinnikte ze na een paar kwinkslagen van mijn kant. Ze wierp Jen S., die bekendstond als ‘de komiek,’ een veelbetekenende blik toe omdat die als reactie op het compliment haar ogen ten hemel sloeg. Ook kwam ik er al snel achter dat de mooie, charismatische Julia, die het heerlijk vond te worden omringd door bewonderaars, net datgene miste waarnaar ze verlangde: een vertrouweling. Ze bekende me dat het haar stoorde dat haar vriendinnen alleen maar belangstelling hadden voor mode en footballspelers. ‘Maar wij, Marissa,’ zei ze samenzweerderig tegen me, ‘wij kunnen overal over praten.’ En dat deden we. Tot diep in de nacht vroegen we ons af of Emily Dickinson gelukkig was in haar eentje, of de ijsdrankjes van de 7-Eleven-winkel de calorieën waard waren en, meestal, hoeveel leuker ons leven eruit zou zien als we eindelijk volwassen waren en Michigan konden ontvluchten om van het leven te gaan genieten. We fantaseerden vooral over New York, waar Julia stormenderhand de balletwereld zou veroveren en ik de jongste hoofdredacteur ter wereld van een tijdschrift zou worden.

Binnen de kortste keren waren we onafscheidelijk. Als Julia’s beste vriendin leek het of ik naar een leuke, wilde en uiterst geprivilegieerde wereld was getransporteerd, waarin ik het eerste half jaar alles uit de kast moest halen om haar te kunnen bijbenen. ‘Heb je nog nooit van Pearl Jam gehoord?!’ gilte Julia toen ze het zoveelste hiaat in mijn kennis ontdekte. Maar dat gaf niet: de twee daaropvolgende dagen leerde ze me wat grunge was. Toen ik bekende dat ik zo goed als niks over de mannelijke ana-